

INFO TIJDK INFO-TIJK INFO-TÜRK

DECEMBER
1982

bulletin mensuel • monthly bulletin • maandelijks bulletin

74

7DE JAAR • PRIJS: 50 BF • JAARABONNEMENT: 500 BF • PCR: 000-1168701-45 •
INFO-TURK - 13/2, Ch. M. WISERPLEIN - 1040 BRUSSEL • TEL: (32-2) 230 34 72
UITGEVER: TURKS COLLECTIEF VOOR UITGAVE EN VERSPREIDING • ISSN 0770-9161

GELUKKIG
NEUWJAAR

ALARMKREET VAN EEN SYNDIKALIST IN DE SCHADUW VAN DE GALG

Ter gelegenheid van Kerstmis spraken de massa-media uitvoerig over de syndikalist die in diverse landen vervolgd worden wegens hun vakbondsactiviteiten. De leiders en raadgevers van de Confederatie van Progressistische Vakbonden van Turkije (DISK), die sinds de coup van 12 september 1980 wegrotten in de militaire gevangnissen, en wiens proces reeds een jaar bezig is voor het militair tribunaal van Istanbul, met 62 eisen tot doodstraf, werden echter vergeten. Nochtans legde Abdullah Bastürk, op de zitting van het proces van 15 december, die bijgewoond werd door een delegatie van de CISL, die Turkije bezocht, een requisitoir voor waarin de onwettelijkheid van het proces aangetoond wordt en de vrijlating van de DISK-leden geëist wordt. Dit requisitoir werd echter zonder enige aanvaardbare verantwoording verworpen. Wij publiceren de integrale tekst van dit requisitoir van Bastürk, om de wereldopinie te herinneren aan het bestaan van het proces van DISK en om te voorkomen dat dit in de vergeethoek geraakt bij de Europese massa-media.

De voorzitter van DISK, Abdullah Bastürk, werd in 1929 geboren in een stadje in Anatolië. Wegens de armoede van zijn familie moest hij zijn middelbare studies opgeven en werd hij op 14-jarige leeftijd landbouwer. Nadien werkte hij als arbeider in de openbare sektor en in de industrie. Hij wierp zich in de vakbondsstrijd toen hij werkte op het gemeentehuis van Istanbul. In 1962 stichtte hij met zijn kameraden GENEL-IS, die alle werknemers van de publieke sektor in Turkije verenigde, en werd hiervan voorzitter. GENEL-IS, die eerst in verbinding stond met TURK-IS, kritiseerde de verzoenende houding van deze laatste en voegde zich in 1976 bij DISK, die met zijn 100.000 leden de grootste vakbond van deze progressistische confederatie werd. Ondertussen werd Abdullah Bastürk verkozen tot afgevaardigde van de Republikeinse Volkspartij (CHP) van Ecevit. Op het 6de congres van DISK in 1977 werd hij tot voorzitter van DISK verkozen. Bastürk werd in 1979 en in 1980 door de krijgswetoverheid gearresteerd wegens acties van DISK ter verdediging van de democratische en syndikale rechten, toen men de 1 mei-viering wou beletten. Bastürk en zijn kameraden waren één van de eerste personaliteiten die na de coup van 12 september gearresteerd en gefolterd werden. Momenteel is het mogelijk dat Bastürk en zijn kameraden door het militair hof van Istanbul ter dood veroordeeld worden.

ABDULLAH BAŞTÜRK

REQUISITOIR VAN ABDULLAH BASTURK

"Alhoewel wij nog niet veroordeeld werden, en ondanks onze overtuiging dat dergelijke veroordeling niet uitgesproken kan worden, is men ons reeds aan het terechtstellen, weliswaar langzaam, maar heel concreet."

1. De akte van beschuldiging van 867 bladzijden, die voorbereid werd voor het proces van DISK, vormt een totaal onwettelijk dokument. "Misdaden" die voor de wet niet bestaan werden totaal kunstmatig uitgevonden, en als dusdanig voorgesteld. De beschuldigingen steunen op methoden van analogie en suggestie, wat door de strafwet onwettelijk verklaard wordt.

Deze beschuldigingen bestaan uit bevestigingen die voortkomen uit subjektieve beoordelingen, zoals verwachtingen, reakties uit wantrouwen en hypothesen. De akte van beschuldiging is een politiek tendentieuus dokument vol polemiek, ze zit vol van tegenstellingen en foute redeneringen, aangewakkerd door de wil om een hele keten van misdaden te scheppen, steunend op de methode van collectieve beschuldiging, wat indruist tegen de principes van de grondwet en de wetten, die de persoonlijke aard van de misdaad benadrukken. Volgens ons heeft de militaire procureur allerhande leugens aangewend, teneinde zijn onwettelijke methoden te verdoezelen.

Het meest frappante van de akte van beschuldiging is dat ze niet gestaafd wordt door bewijzen.

De akte van beschuldiging bevat niet de minste aanwijzing dat DISK een illegale organisatie was, die de staat wou omverwerpen, noch toont ze aan dat DISK welbewust de artikels 146, 141 en 142 van de Turkse strafwet wou overtreden.

In de akte van beschuldiging is de identifikatie van de beschuldigten niet duidelijk. De overtredingen zijn niet omschreven, wat in strijd is met artikel 1 van de Turkse strafwet. Het feit dat men probeert straffen op te leggen aan personen wiens dossier reeds voorgelegd werd aan een tribunaal en afgesloten werd, is een concreet voorbeeld van de schending van de fundamentele rechtsprincipes.

De beschuldiging wijst uit dat ze niet in staat is om ook maar het kleinste geval dat in de artikels van de Turkse wergeving omschreven staat als "fysische dwang" of "psychische dwang" of "kwade bedoelingen", te bewijzen. Meer nog, het is niet mogelijk enige kwaadwillige bedoeling te vinden in de vakbondsactiviteiten die we voerden, en in de functies waartoe we verkozen werden langs het geheime stembulletin en de volksraadpleging. Geen enkele van onze activiteiten kan illegaal verklaard worden.

De militaire procureur heeft openlijk verklaard dat hij geen enkele beslissing, genomen door de Hoge Gerechtshoven en de wettelijke instanties, zal goedkeuren.

De dokumenten die men ons deed tekenen terwijl we ernstig gefolterd en onderdrukt werden, moesten dienen als voorbereidende verklaringen. Uit de opmerkingen van pagina 781 van de akte van beschuldiging blijkt impleciet dat de militaire procureur de foltering die toegepast werden, goedkeurt. Ons verzoek aangaande de foltering werd uit de dossiers verwijderd.

Tot heden waren alle akties van DISK wettelijk en conform aan de principes van de grondwet. De vakbondsactiviteiten van DISK vonden steeds plaats in het kader van de syndikale erfenis van West-Europa over een periode van 200 jaar, conform aan de principes van de Internationale Organisatie van de Arbeid, en aan het standpunt van de Europese Vakbonden Confederatie, waarbij DISK om aansluiting verzocht.

DISK's activiteiten werden uitgevoerd met medewe-

ten van de media in Turkije en van de rest van de wereld. Zij werden aan het publiek bekendgemaakt via de dagelijkse pers, radio en TV.

Alle activiteiten van DISK, op nationaal evenals op internationaal niveau, werden strikt gecontroleerd door de staat door het artikel 274 van de arbeidswet en in het bijzonder door paragrafen 10 en 29. Ter staving hiervan zijn er de dokumenten die in het bezit zijn van het Ministerie van Arbeid, en in het bezit van het Ministerie van Binnenl. Zaken in het bijzonder.

De activiteiten van DISK werden óf gevoerd onder rechterlijke controle óf waren ze nooit het onderwerp van rechterlijke vervolging. Alle pers- en publicatie-activiteiten van DISK werden volgens de wettelijke bepalingen ad hoc gevoerd, en alle publicaties werden gecontroleerd door procureurs en uitgepluisd door de pers. Volgens de wet op de pers kunnen de publicaties die verjaard zijn niet meer vervolgd worden, noch kunnen ze als basis voor nieuwe beschuldigingen dienen.

De autoriteiten namen deel aan alle congressen van DISK, de statuten van DISK werden goedgekeurd en de resoluties vastgelegd door een publieke notaris, en op aanvraag voorgelegd op het bureau ad hoc.

Meetings en conferenties werden gehouden met goedkeuring van en onder toezicht van de staatsoverheid, nadat deze de nodige toelating gaf. De stakingen die gevoerd werden door aangesloten vakbonden waren conform aan wet 275 over het stakingsrecht. Indertijd gaf geen enkele van die stakingen aanleiding tot rechterlijke vervolging. Het is een ontkenning van het recht en een aanslag op de democratie om onze ideeën en onze activiteiten na zoveel jaren als misdaden te bestempelen. Dergelijke handelswijze komt overeen met een totale schending van het principe van de "duurzaamheid van de staat". Ook het artikel van de strafwet dat zegt dat "geen enkele daad, die niet in strijd met de wet beschouwd werd toen ze gepleegd werd, niet mag gestraft worden", wordt overtreden. Daden die in normale omstandigheden wettelijk waren en in overeenstemming met de grondwet, worden onwettelijk verklaard in uitzonderlijke perioden.

DISK heeft steeds het idee verdedigd dat de grondwet integraal en nauwgezet moet toegepast worden, en dat de democratie in zijn geheel in praktijk gebracht moet worden, met alle instellingen en reglementen die erbij horen. DISK had bij verschillende staatsinstellingen vertegenwoordigende burelen, terwijl bepaalde van zijn leden in het parlement zetelden en zijn procedures als referenties dienden bij rechterlijke beslissingen. DISK wordt tevens vermeld in de universitaire handleidingen.

Anderzijds nam DISK steeds een duidelijk standpunt in tegenover terrorisme en anarchie, en heeft steeds de verdediging van de fundamentele rechten en vrijheden op zich genomen.

In de loop van het proces werden DISK en zijn aangesloten vakbonden er door bepaalde autoriteiten van beschuldigd een aandeel gehad te hebben in en betrokken geweest te zijn bij anarchie en terrorisme. Uit het lezen van de akte van beschuldiging en het bestuderen van de dokumenten in het dossier van het proces blijkt dat deze beschuldigingen iedere materiele staving missen.

2. Anderzijds, hoewel geen enkele veroordeling tegen ons uitgesproken werd, en ondanks onze overtuiging dat dergelijke veroordeling niet kan uitgespro-

ken worden, is men reeds aan onze terechtstelling begonnen, weliswaar langzaam, maar heel konkreet.

Dat komt doordat het in onze cellen, waarin we met 18 opeengehoopt zitten, en die volgens dokters "levensgevaarlijk" zijn, moeilijk is om te ademen. Wegens de uitwasemingen van de kachel, die onze binnenplaats vult met roet en gas, bestaat er een kans dat we in onze cellen een langzame vergiftigingsdood sterven. In deze omstandigheden is het ons onmogelijk om per week 60 minuten verse lucht in te ademen, want een luchtje scheppen betekent toxisch gas inademen op een meer geconcentreerde manier. Naast deze toxische gassen, die verschillende afwijkingen kunnen veroorzaken, o.a. kanker, bedreigen ook andere omstandigheden onze gezondheid: de zonnestralen kunnen de cellen noch de binnenplaats bereiken; borden moeten afgewassen worden met koud water, iedere persoon heeft slechts recht op 2 á 3 minuten warm water per week, enz...

Het verlichtingssysteem brengt de ogen ernstig in gevaar. Wij hebben reeds tranerige of pijnlijke ogen. Onze vrienden die vroegen om naar de oogarts te gaan werden toegevoegd aan de lijst van 200 personen die op een onderzoek wachten. Volgens de laatste berichten zal het binnen 9 weken hun beurt zijn. De reglementaire medische controle wordt uitgevoerd door iedere week of om de 10 dagen het gezicht van de gevangene te bekijken doorheen de tralies. Het is onmogelijk om op tijd de medicijnen te krijgen die voorgeschreven werden.

Anderzijds hebben de ontmoetingen met onze advocaten plaats onder toezicht van soldaten, wat onwettelijk is. Een advocaat mag in totaal 20 minuten met zijn 10 á 15 cliënten spreken. Men overhandigt ons de proces-verbalen van het tribunaal niet, noch de dokumenten van de verdediging die onze advocaten meebrengen. Men verbiedt om aan de beschuldigen een boek te geven dat de tekst van de grondwet van 1924, 1961 en 1982 bevat, door onder de titel van de grondwet van 1961 het woord "nefast" te schrijven.

Kortom, de rechten van de verdediging zijn uiterst beperkt.

De ontmoetingen van 10 minuten met onze familieleden moeten dienen om onze familiale relaties in gevaar te brengen en zijn uiterst vernederend.

In de gevangenis worden wij ook geregeld gefouilleerd, op de rug geslagen met kettingen, beledigd, moeten wij vernederende woorden en behandelingen doorstaan, wat heel hard te verdragen is.

Het feit in de gevangenis te zitten betekent niet dat de gearresteerde persoon fysisch, mentaal en psy-

(De tekst werd verspreid door het verbindingsbureau van DISK in Brussel)

chologisch ziek is. Maar in de omstandigheden van gedwongen opsluiting is het zelfs niet zeker dat we zullen leven tot het verdict uitgesproken wordt.

Ik hoop dat de Geschiedenis geen getuige zal zijn van de executie van onschuldige syndikalisten, waarvoor de doodstraf gevraagd wordt, steunend op een onwettelijke akte van beschuldiging, vooraleer de beslissing er komt die, volgens ons, al deze personen moet vrijspreken.

Alle schriftelijke verzoeken die we richtten tot het bureau dat belast is met de levensomstandigheden in gevangensmilieus, bleven onbeantwoord.

Dit proces is, zoals de militaire procureur, wiens handtekening onder de akte van beschuldiging staat, zei, een politiek proces.

In deze onwettelijke beschuldiging zijn het niet onze daden of onze aktiviteiten die het onderwerp van de beschuldiging zijn, maar onze ideeën en onze opvattingen over het syndikalisme.

In feite is het niet DISK die in deze akte beschuldigd wordt, maar de syndikale rechten en vrijheden, evenals de principes van de Verenigde Naties en het Internationaal Arbeids Bureau. Het zijn de principes van de Internationale Confederatie van Vakbonden, waarbij we ons wilden aansluiten, die het onderwerp zijn van ondervragingen en processen.

Als nationale arbeidsorganisatie, onafhankelijk en democratisch, heeft DISK geijverd voor de ontwikkeling van de fundamentele rechten en vrijheden en de democratische rechten van de arbeiders. DISK ijverde voor de verdediging van de grondwet, van de democratie en de vrijheid van de natie, ijverde voor de bescherming van de arbeid en vocht tegen uitbuiting, anarchisme en terrorisme.

DISK ijverde voor de verdediging van de vooruitgang, de waarheid, de realiteit en de arbeid. De voornaamste getuige is de Geschiedenis en de sociale realiteit. De realiteit zal DISK vrijspreken.

Het gaat niet om een misdaad tegen de staat en wat op het spel staat is niet het risico van de vernietiging van geschreven bewijsstukken, die voor ons geen enkel misdadig feit bevatten. Ook het bestaan van condities, zoals gedefinieerd in punt 71 van artikel 353 kan niet ingeroepen worden.

Aangezien het indit stadium van het proces duidelijk is dat de beweringen en de bewijzen geen enkel gevaar betekenen door hun inhoud en hun kwaliteit, en wegens de omstandigheden die ik reeds eerder trachtte de omschrijven, die zullen resulteren in een onrechtvaardige terechtstelling, eis ik mijn invrijheidstelling. (15.12.92)

GRONDWETTELIJKE SCHENDING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS

Op zijn bijeenkomst van 10 januari 1983 zal de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa het grondwet-referendum van 7 november 1982 in Turkije bespreken, en zal er een stanpunt ingenomen worden over de inhoud ervan en over het statuut van Turkije bij deze Europese instelling.

Claude Dejardin, het socialistisch lid van de Raad van Europa bestudeerde in samenwerking met dhr. Jacques Beboek van de Universiteit van Luik de overeenkomst van de Turkse grondwet met de Europese Conventie van de Rechten van de Mens, en hij stelde een rapport samen dat hij zal voorleggen aan de Parlementaire Vergadering van de Raad.

Wij stellen U uittreksels voor uit dit belangrijk rapport, dat de "grondwettelijke schending" van de mensenrechten in Turkije aantoonst:

"De Turkse grondwet is niet helemaal conform aan de Europese Conventie van de Rechten van de Mens. Men onderscheidt twee types van het niet respecteren van de Conventie: ernstige ongeregelheden en andere, minder ernstige.

"A. ERNSTIGE ONGEREGELDHEDEN

"1. betreffende alle rechten

"Artikel 13 van de grondwet somt de hypothesen van de wettelijke beperkingen van de fundamentele

./..

rechten op Het voorziet trouwens dat deze "algemene motieven voor voorziene beperkingen (...) kunnen toegepast worden op alle fundamentele rechten en vrijheden."

"Dit is in strijd met de ECRM, omdat:

"a) Op bepaalde gewaarborgde rechten bestaat geen uitzondering: namelijk het recht om niet gefolterd te worden, of onderworpen te worden aan vernederende behandelingen (art 2 ECRM), het recht gewaarborgd door art 7 van de ECRM, het recht om te huwen (art 12 ECRM), het recht op effectieve hulp in geval van schending van een gewaarborgd recht (art 13 ECRM) en het recht op gelijke behandeling bij de uitoefening van de gewaarborgde rechten (art 14 ECRM) evenals het recht dat op absolute wijze gewaarborgd wordt door artikel 6 van de Conventie.

"Hier staat duidelijk tegenover dat artikel 13 van de Turkse grondwet, dat algemeen is en zonder beperking, in strijd is met de Conventie.

"b) Andere rechten worden door de ECRM absoluut gegarandeerd. De Conventie voorziet mogelijkheden tot afwijking, maar deze zijn heel precies voorzien. Het gaat om het recht op leven (art 2 ECRM), het recht gewaarborgd door artikel 4 van de ECRM en het recht om niet de vrijheid ontnomen te worden. (art 5 ECRM)

"Artikel 13 van de grondwet is zo geformuleerd dat het bepaalde afwijkingen toestaan die voorzien worden door art 2, 4 en 5 van de ECRM in de uitoefening van deze rechten, maar tevens andere toestaat. In dit opzicht is het in strijd met de Conventie (...)

"2. betreffende art 9, 10 en 11 van de ECRM - vrijheid van geweten, van godsdienst, van expressie en van vereniging. (*)

"1. Art 9, 10 en 11 ECRM

"De Turkse grondwet wil met alle middelen een filosofische en politieke doctrine bevoordelen en verdedigen.

"a) de doctrine van Atatürk verdedigen

"De principes, hervormingen en modernisme of het "nationalisme" van Atatürk is de essentie van de Turkse republiek (art 2). Ideeën hieraan tegengesteld zijn geen enkele bescherming waard. (Par. 9 van de inleiding-NB art 167)

"Art 2 geeft deze doctrine dezelfde waarde als de fundamentele rechten, een standpunt dat nooit gewijzigd kan worden (art 4), de beperkingen op ieder fundamenteel recht zijn gewettigd als ze opgelegd worden voor de bescherming van de doctrine van Atatürk (art 13).

"Deze beschermingsdrang is een grove schending van de vrijheid van denken en van de vrijheden die daaruit voortvloeien, namelijk de vrijheid van expressie en verenigen.

"b) Gevolgen op de vrijheid van expressie en vereniging.

"De vrijheid van meningsuiting mag niet gebruikt worden om de republiek, en dus ook de doctrine van Atatürk, in gevaar te brengen (art 14). De vrijheid van wetenschappen en kunst en de vrije meningsuiting langs pers en TV wordt wel gewaarborgd, maar alleen dan wanneer de "basiskanmerken van de republiek, zoals ze bepaald worden in art 2 van de grondwet, behouden blijven (art 27, 28 en 133). Wanneer de vrijheid van verenigen zich konkretiseert in vakbonden of politieke partijen wordt deze gegarandeert in-

dien hun statuten conform zijn aan "de principes van de republiek" en indien ze de vrijheid van meningsuiting niet aanwenden met het doel de republiek in gevaar te brengen (art 68, 69 en 51). Indien ze deze voorschriften niet naleven zullen deze vakbonden en politieke partijen ontbonden worden. De president en de parlementsleden leggen bij hun in functie treding de eed af dat ze zullen gehecht blijven (...) aan de principes en hervormingen van Atatürk" (art 81 en 103). De parlementaire onschendbaarheid van een parlements lid kan verbroken worden bij het breken van die eed (art 83).

"Wat blijft er op de duur over van de door de grondwet gewaarborgde vrijheid van de pers, van de individuele expressie en de collectieve expressie?

"c) Gebruikte middelen

"Terwijl ze enerzijds vrijheid van geweten, godsdienst en onderwijs garandeert, legt de Turkse grondwet anderzijds een opvoeding en vorming "in de geest van de principes en de hervormingen van Atatürk" op (...). Kortom, wie ondanks alles zou proberen om de foute basis van de doctrine van Atatürk aan te tonen, of een andere doctrine zou willen opleggen, zal gestraft worden door een uitzonderlijk tribunaal: het Staatsveiligheidshof. De grondwet richt inderdaad "Hoven voor de Veiligheid van de Staat" op, die de misdaden tegen de staat zoals ze bepaald zijn in de grondwet, moeten kennen. (art 143)

"II. Art 10 ECRM: de Vrijheid van Expressie in het bijzonder.

"a) De vrijheid van expressie door middel van schrift, platen, opname en video is verzekerd, maar bepaalde door de wet verboden talen mogen niet gebruikt worden (art 23 en 28).

"Een taal is het vervoer van de idee, en ze verbieden is een aanslag op de vrijheid van expressie, alsook op de vrije opinie, bijvoorbeeld in het geval van personen die op Turks grondgebied slechts een verboden taal zouden spreken (vb koerdisch).

"Anderzijds komt het verzekeren van de vrije expressie aan individu's die een toegelaten taal spreken, en het niet verzekeren ervan aan degenen die een verboden taal spreken, neer op een diskriminatie in de uitoefening van de vrije expressie, een diskriminatie in strijd met artikel 14 van de ECRM.

"b) Een rechterlijke beslissing volstaat om een publicatie over actuele gebeurtenissen te verbieden of om al dan niet periodieke publicaties op te schorten of in beslag te nemen.

"Art 10 stelt dat dergelijke beslissing alleen mag genomen worden indien ze het gevolg is van een van de objectieven bepaald in art 10 par 2 ECRM.

"c) Art 67: "Soldaten en onderofficieren in actieve dienst, leerlingen van militaire scholen, evenals de veroordeelden die in de gevangenis zitten, mogen niet stemmen (...).

"Het vervallen van het stemrecht betekent een straf zonder veroordeling (overtreding van art 6 van ECRM) en een schending van het principe volgens hetwelk "iedere persoon die beschuldigd wordt van een inbreuk wordt onschuldig geacht tot zijn schuld wettelijk bewezen is" (art 6 par 2 ECRM).

"Deze sanctie is trouwens ook in strijd met, en schendt art 10 ECRM (vrije expressie), zonder dat een rechtvaardiging kan gegeven worden in het kader van artikel 10 par 2 ECRM.

"d) Art 76 voorziet de omstandigheden waaronder men tot afgevaardigde verkozen kan worden.

./..

(*) Art.11 ECRM garandeert tezelfdertijd de individuele vrijheid om zich te verenigen en de collectieve vrijheid van verenigen, t.t.z. de vrijheid van expressie van verenigen.

"Alinea 2 hiervan bepaalt dat "om het even wie (...) die veroordeeld werd wegens (...) betrokkenheid bij ideologische akties (...) niet tot afgevaardigde kan verkozen worden, zelfs indien hij gratie kreeg."

"Bij gebrek aan preciseringen over de "ideologische akties" opent deze alinea van art 76 de deur voor de reinste misbruiken, en is een vruchtbare grond voor overtreding van de vrijheid van denken en expressie, gegarandeerd door art 9 en 10 ECRM.(...)

"III. Art 11 ECRM: de Vrijheid van Vereniging in het bijzonder.

"1. Vakbonden (art 51)

"De wet voorziet omstandigheden voor de opschorting of het verbieden van vakbondsactiviteiten. Alinea 2 van art 51 is niet conform aan art 11 ECRM in die mate dat de opschortingen of verbodsbepalingen mogen gebruikt worden in andere gevallen dan die voorzien door art 11 par 2 ECRM.

"Anderzijds mogen de statuten van de vakbonden niet indruisen tegen "de kenmerken van de republiek zoals ze gedefinieerd worden door de grondwet" (art 2 en 51). Deze verplichting kan tevens gesanctioneerd worden door alinea 2.

"De laatste alinea is tevens in strijd met de Conventie aangezien de doctrine van Atatürk, basiskarakter van de republiek, niet kan geïntegreerd worden in één van de belangen van art 11 par 2 ECRM.

"2. Politieke Partijen (art 68)

"Ook hier beperkingen, aangezien de statuten van de partijen conform moeten zijn aan "de principes van de republiek". Bij gebrek hiervan kan het Grondwetgevend Hof ze ontbinden (art 68 en 69). Deze beperking, zoals opgelegd voor de beveiliging van de doctrine van Atatürk, is niet conform aan art 11 ECRM gezien ze niet voorkomt tussen de beperkingen voorzien door par 2 van art 11 ECRM.

"Tevens mogen de rechters en aanklagers, de leden van hogere rechterlijke instanties, het onderwijspersoneel van hogere instellingen, agenten van de staat en van instellingen of van publieke instellingen, behalve dan degenen die als arbeider beschouwd kunnen worden, NIET TOETREDEN TOT POLITIEKE PARTIJEN."

Deze alinea is een grove schending van art 68 van de vrijheid van vereniging gegarandeerd door art 11 ECRM. Niets kan een dergelijke beperking op de

vrijheid om toe te treden tot een politieke partij van deze personen, rechtvaardigen.

"indien men tegen alle logica in zou toegeven dat art 65 een geoorloofd feit is, moet men toch toegeven dat er in dat geval een overtreding gebeurt van art 14 ECRM, dat de gelijkheid van behandeling bij de uitoefening van de fundamentele rechten garandeert. Er zou inderdaad diskriminatie bestaan tussen:

- de leden van de hogere rechterlijke instanties en deze van de inferieure rechterlijke instanties;
- tussen het personeel van het hoger onderwijs en dat van andere onderwijsinstellingen;
- tussen de agenten van de staat die als arbeider kunnen beschouwd worden en de anderen.

"De grondwet regelt trouwens zelf de toelating van de verplichting die opgelegd wordt door de laatste alinea van art 68 door art 160 voor de magistraten, art 129 voor de agenten van de staat en 130 voor het onderwijspersoneel van de hogere onderwijsinstellingen.

"3. Beroepsverenigingen van publieke aard.

"Art 135 lijkt te mikken op verenigingen van individu's per beroep, individu's die niet kunnen beschouwd worden als loontrekkers of werkgevers in de zin van alinea 1 van par 51; personen die een vrij beroep uitoefenen of onafhankelijk zijn, en staatspersoneel.

"De beroepsorganisaties van publieke aard zijn door de wet opgericht, individu's hebben geen recht tot initiatief. In dit geval is dit een overtreding van art 11 ECRM aangezien de betrokken personen niet in de mogelijkheid verkeren een vakbond op te richten.

"In tegenstelling met wat voorafgaat zouden de personen bedoeld door art 135, behalve dan het staatspersoneel, verplicht zijn toe te treden tot deze organisaties en wat hen betreft zou het recht om zich niet te verenigen, niet gegarandeerd zijn.

"4. Andere Verenigingen (art 33)

"Ook hier zijn er beperkingen in de mate dat de voorzieningen in de wet moeten opgevolgd worden op straffe van ontbinding.

"Dit artikel is niet conform aan art 11 ECRM in het geval dat de ontbinding toegepast wordt in andere omstandigheden dan in deze voorzien door art 11 par 2 ECRM. Anderzijds is de sanctie van die verplichting, voorzien in art 5 niet in het voordeel van de juridische veiligheid. Zij is zelfs in strijd met art 6 ECRM

./..

TURKSE JUNTA MAANT 2 LEIDERS VAN INFO-TURK AAN ZICH OVER TE GEVEN AAN DE MILITAIRE OVERHEID

Terwijl de Turkse junta beweert het proces van "terug naar de democratie" verder te zetten na het referendum van 7 november, maakte ze op 14 december bekend dat 2 Turkse journalisten die reeds 10 jaar in Europa leven, tot 31 december de tijd hebben om naar Turkije terug te keren en zich over te geven aan de militaire overheid.

Deze oproep, die Dogan Ozgüden en Inci Tugsavul ervan beschuldigd activiteiten uit te oefenen die schadelijk zijn voor de staat, werd verspreid door de Turkse radio en de dagelijkse pers.

Zeven maand geleden weigerde het Turks Consulaat in Brussel paspoorten te verstrekken aan Ozgüden en Tugsavul, leiders van Info-Türk.

In september drong de Turkse Ambassade er bij de gemeente Brussel op aan dat Inci Tugsavul ontslagen werd uit haar ambt als onderwijzeres in de Turkse taal.

Momenteel genieten Ozgüden en Tugsavul in België de bescherming van de Verenigde Naties van de politieke vluchtelingen.

In dezelfde oproep maakte de junta bekend dat, indien ze zich niet overgeven vóór Nieuwjaar, ze de Turkse nationaliteit zullen verliezen en dat hun bezittingen in Turkije door de regering in beslag genomen zullen worden.

De 2 journalisten waren verplicht Turkije te verlaten in de periode van het vorige militair regime van 1971-73 naar aanleiding van verscheidene opinie-processen die tegen hen gevoerd werden.

in het geval de ontbinding automatisch zou zijn, zonder tussenkomst van een rechter.

"Dit artikel belet niet "dat andere beperkingen opgelegd worden op de rechten van het personeel van de strijdkrachten, van de veiligheidsdiensten en van publieke functies om verenigingen te vormen, noch om hun de uitoefening van dat recht te verbieden".

"Men had minstens moeten preciseren dat deze beperkingen of verbodsbepalingen slechts mochten toegestaan worden ter vrijwaring van een van de doelstellingen van art 11 par 2 ECRM. In de mate waarin beperkingen of verboden kunnen bestaan, buiten wat toegestaan wordt door art 11 par 2 ECRM is er schending van art 11 ECRM. Art 11 ECRM wordt met de voeten getreden indien er geen rechtvaardiging is conform aan art 11 par 2; in feite kan geen enkel objectief van art 11 par 2 dergelijke beperkingen of verbodsbepalingen rechtvaardigen.

"Vrijheid van Expressie van Verenigingen

"Vakbonden

"Art 51: '...de werking van de vakbonden en syndikale verenigingen mag de kenmerken van de republiek, zoals gedefinieerd door de grondwet, niet schaden...' Dat betekent dat, indien de doctrine van Atatürk een bepaalde keuze op economisch en sociaal gebied inhoudt, de vakbonden die niet mogen aanvallen. In dit geval, gezien de doctrine van Atatürk niet gezien kan worden in het kader van art 11 par 2 ECRM wordt de vrijheid van expressie van de verenigingen geschonden.

"Art 52: De vakbonden ... mogen geen politieke doeleinden nastreven, aan politieke activiteiten doen, een politieke partij steunen of erdoor gesteund worden, noch om deze reden samenwerken met verenigingen, stichtingen en beroepsorganisaties van publieke aard.' Het gaat hier om een bepaling die men ook terugvindt voor de politieke partijen (art 69), voor de beroepsorganisaties van publieke aard (art 133) en voor de andere verenigingen (art 33). Met andere woorden bestaan er voor de Turkse grondwet 4 soorten verenigingen en ieder daarvan leeft en functioneert in een afgesloten wereld ten opzichte van de andere. Ze kunnen zich niet samenvoegen indien ze een identiek doel hebben of hun identieke opinie uitdrukken langs dezelfde stem. Het handelt hier om een flagrante schending van de vrijheid van vereniging en van hun vrijheid van expressie (...).

"De bepalingen hierover zijn trouwens allesbehalve duidelijk. In het bijzonder:

- voor de vakbonden betekent dit dat een vakbond geen politieke kleur mag hebben. Wat dan met de syndikale pluraliteit? Het betekent dat een vakbond zich niet mag uitspreken tegen een regeringsmaatregel die ongunstig is voor de arbeiders. Waaruit bestaat dan hun vrijheid van expressie, en wat is hun rol?
- voor de politieke partijen wil dit zeggen dat een partij zich niet meer mag inzetten voor de belangen van de arbeiders? Indien ja betekent dit dat de Turkse grondwet het bestaan van een socialistische partij, zoals die bestaat in West-Europa, niet accepteert.

"Art 52 en voorlopig art 14: '..... de wet reglementeert de financiële staatscontrole op de vakbonden, hun inkomsten en hun uitgaven... Ze zullen al

hun inkomsten op een nationale bank deponeren.' Door hun inkomsten te controleren is het uiterst gemakkelijk de nodige maatregelen te treffen om ze machteloos te maken. Door hun uitgaven te controleren kan de regering de syndikaten beletten een sociale politiek te volgen: de vrijheid van expressie wordt erdoor met de voeten getreden. En tenslotte: als de staat op de hoogte is van hun ontvangsten en uitgaven zal men ook hun weerstandscapaciteit kennen in geval van staking (als staking mogelijk is!).

"Zo speelt alles in Turkije zich af in het vooruitzicht van een zuiver consultatieve rol van de vakbonden, zonder deze ook maar een kans tot enig verzet te laten.

"De eerste alinea van art 54 erkent het stakingsrecht van de arbeiders, deze erkenning wordt echter volledig tot niets herleid.

"Alinea 2: het stakingsrecht mag niet in praktijk gebracht worden 'op een wijze die in strijd zou zijn met de principes van de eerlijkheid of die nadelig zou zijn voor de collectiviteit of voor de nationale rijkdom.'

"Dergelijke beperkingen, zo vaag omschreven, kunnen om het even welke staking tegenhouden. De grondwet laat het daar echter niet bij. De laatste alinea van art 54, die op directe wijze een groot aantal stakingen verbiedt, verbiedt in feite alle stakingen.

"Het is juist dat de ECRM het stakingsrecht niet waarborgt, maar ze garandeert wel de vrijheid van expressie van verenigingen. Waartoe dient het een idee vrij te mogen uitdrukken als men niet mag overtuigen van de gegrondheid van deze idee? Staking is juist een middel waarover vakbonden en arbeiders beschikken om het patronaat en de staat te overtuigen. En het is het enige efficiënte middel (cfr het Europees sociaal charter).

"Vanaf het moment dat de staking onderdrukt wordt, wordt de vrijheid van expressie van verenigingen geschonden.

"2. Politieke Partijen

"- Volgens de 4de alinea van art 68 mogen de partijen geen andere doctrine dan die van Atatürk volgen. Art 11 ECRM wordt overtreden.

"- Alinea 2 van art 69 schendt art 11 ECRM.

"- Alinea 6 van art 68 is in strijd met art 11 ECRM in de mate waarin dergelijke beperkingen mogelijk zijn buiten het kader van art 11 par 2 ECRM.

"- De laatste alinea van art 83: "de politieke parlementaire groepen mogen niet debatteren over de parlementaire onschendbaarheid, noch beslissingen hierover nemen" wanneer er sprake is om ze op te heffen in verband met een bepaald parlementslid. Dergelijke tussenkomst in de uitoefening van de vrijheid van expressie van de vereniging is niet toegestaan door art 11 par 2 ECRM. Er is opnieuw schending van dit artikel van de Conventie.

"Hetzelfde voor alinea 2 van art 84 en voor alinea 4 van art 135.

"- SANCTIES VOOR DE INACHTNEMING VAN DEZE VERPLICHTINGEN: art 69 alinea 6 en 7.

"3. Beroepsverenigingen in de aard van publieke organisaties.

Identieke commentaar als deze op de vakbonden en de politieke partijen op de gelijkaardige beschikkingen voor deze verenigingen."

 POLITIEKE LEVEN

- In een toespraak tot de bewoners van Artvin, zei Generaal Evren: "Als wij zeggen 'Jullie mogen aan politieke activiteiten doen, dan mogen jullie de politieke activiteiten starten. Ik wil degenen die denken dat we al zover zijn daaraan herinneren.'"

- De nieuwe wet op de politieke partijen zal doorgenomen worden op de vergadering en zal in januari 1983 voorgelegd worden aan de Nationale Veiligheidsraad.

- Eerste Minister Uluşu verklaarde dat de reorganisatie van de publieke instellingen tegen eind 1983 vervolledigd zal zijn.

- Alhoewel de militaire junta beweerde dat de wetgevende macht zou overgeheveld worden naar de Nationale Vergadering, die verkozen moet worden in de herfst, meldt de Turkse pers dat meer dan de helft van de 80 basiswetten tegen die tijd opgesteld zullen worden door de NVR. Onder die wetten zijn ook die over collectieve onderhandelingen en stakingen, nood- en oorlogsregimes en de oprichting van staatsveiligheidshoven. Er wordt eveneens gemeld dat na de verkiezingen de krijgswet vervangen zal worden door een noodregime en het krijgswethof zal de politieke rechtsgedingen overmaken aan de staatsveiligheidshoven welke opgericht moeten worden in de zeven voornaamste provincies van Turkije.

- De Ministerraad legde aan de Raadgevende Vergadering 3 wetsvoorstellen voor over de Turkse strafwet, strafrechterlijke procedures en de wet op de uitvoering van straffen. Volgens het amendement over de strafwet wordt de gevangenisstraf voor hen die zich verenigden of groepeerden met het plegen van een misdaad tegen de staat als doel, verhoogd van 10 naar 15 jaar.

MENSENJACHTEN

Tijdens de maand november zouden de veiligheidsstroepen 7 leden van de Progressieve Culturele Vereniging van Oost-Anatolië aangehouden hebben, 29 leden van de Revolutionaire Bevrijdingsorganisatie in Istanbul, 21 leden van Revolutionair Links (Dev-Sol) in Bursa, 28 leden van de KP van Turkije (TKP) in Kahramanmaraş, 26 leden van de Bevrijding door Socialistische Revolutie (SDK), 53 leden van de Islamitische Partij van Koerdistan in Diyarbakir.

Daarnaast werden in Ankara 38 personen gevangen genomen op beschuldiging van deelname aan manifestaties van de Revolutionaire Weg (Dev-Yol), Bevrijding, de Revolutionaire KP van Turkije (TDKP) en TKP; 32 personen van de Socialistische Arbeiders-Partij van Turkije (TSIP) en de TKP in Istanbul; 48 personen van verschillende linkse verenigingen in Diyarbakir.

POLITIEKE PROCESSEN

Voor het MT van Antakya begon op 24 november een nieuw massa-proces tegen 312 personen, ervan beschuldigd militant te zijn van de KP van Turkije Marxistisch/Leninistisch (TKP/ML).

Op 30 november vroeg de aanklager in Izmir 28 jaar gevangenis voor 3 militanten van de Populaire Bevrijdingspartij/Front van Turkije (THKP/C).

16 leden van de Populaire Cultuurvereniging van Bucak werden op 21 november voor het MT van Izmir gebracht.

In Diyarbakir begon op 15 november het proces

van 53 leden van Hizb-i Islam, een clandestiene fundamentalistische organisatie.

VEROORDELINGEN

6 november: 5 agenten van de oproerpolitie werden in Ankara allen veroordeeld tot 20 maanden gevangenis om deel te nemen aan een demonstratie vóór de coup.

8 november: in Konya werden 2 personen veroordeeld tot 8 jaar gevangenis.

9 november: voor het MT van Erzurum werden 12 personen veroordeeld tot 13 jaar gevangenis.

16 november: een militair hof van Ankara veroordeelde een lid van Dev-Yol tot levenslange opsluiting.

27 november: het MT van Istanbul veroordeelde 6 leden van Dev Sol tot 16 jaar gevangenis.

28 november: in Izmir werden 4 leden van Dev-Yol veroordeeld tot 4 jaar gevangenis.

29 november: 4 personen werden door het MT van Adana veroordeeld tot 24 jaar opsluiting.

FOLTERING

Op het proces van TKP in Ankara beweerde Mehmet Kayabasi op 30 november dat hij, toen hij onder arrest was, meegenomen werd naar het politiehoofdkwartier en daar brutaal gefolterd werd. Ook Haydar Topay zei dat met foltering verdergegaan werd zelfs na de voorafgaande politie-onderveraging.

Dezelfde dag verklaarden op 2 verschillende processen van de Dev-Yol-leden, de beschuldigten Fahrettin Demiral en Mustafa Reisoglu dat ze gefolterd werden. Zij toonden de sporen van foltering.

18 SCHRIJVERS BESCHULDIGD

Eind november opende de militaire aanklager van Istanbul nieuwe politieke processen tegen 18 voornamelijk schrijvers van Turkije. Aziz Nesin, Bekir Yıldız, Adnan Özyalcıner, Sükran Kurdakul, Demirtaş Ceyhan, Alpay Kabacalı, Osman Saffet Arolat, Atilla Özkırımlı, Ataoğlu Behramoğlu, Hasmet Zeybek, Orhan Apaydın, Asım Bezirci, Tekin Sönmez, Aziz Calıslar, Emil Galip Sandalcı, Kemal Sülker, Vedat Türkalı en Mehmet Ali Sebük worden ervan beschuldigd de Turkse Auteursvereniging (TYS) te transformeren in een clandestiene revolutionaire organisatie. De aanklager eist gevangenisstraffen van 15 jaar. Advocaat Orhan Apaydın, voorzitter van de Balie van Istanbul en dichter Ataoğlu Behramoğlu zijn tevens beschuldigen in de zaak van het Turks Vredescomité. Behramoğlu kreeg onlangs de Lotus-prijs van de Vereniging van Aziatisch-Afrikaanse schrijvers.

ANDERE ZAKEN TEGEN INTELLEKTUELEN

De bekende componist en folk singer Sadik Gürbüz werd op 14 november voor het MT van Istanbul gebracht op beschuldiging van het maken van kommunistische propaganda.

Universiteitsprofessor Tahsin Yılmaz werd op 18 november door de militaire aanklager beschuldigd voor hetzelfde feit in betrekking tot zijn cursus.

Op 27 november werd professor Sadun Aren gearresteerd als een nieuwe beschuldigde in het DISK-proces. Hij was de directeur van het Research Bureau van de Confederatie.

Dezelfde dag werd Aydin Senesen, uitgever van het blad Politika, tot 18 maand gevangenis veroordeeld in Istanbul op beschuldiging van het "prijzen van het kommunisme".

Als gevolg van de toepassing van de nieuwe reglementering opgelegd door de Hoge Onderwijsraad (YOK), werden 70 professoren en assisten ontslagen op de Selcuk-universiteit van Konya.

De militaire aanklager van Ankara stelde een onderzoek in betreffende professor Sezgin Tüzün, omdat hij marxistische terminologie gebruikte in zijn cursussen.

ONDERWERPING VAN TURK-IS

Terwijl de nieuwe grondwet bijna alle gewonnen sociale rechten vernietigd, en de progressistische vakbondsleiders terechtstaan voor militaire hoven, betuigde de regeringsgezinde arbeidsconfederatie TURK-IS zijn onderwerping aan de diktatuur van de junta.

Juist na zijn benoeming tot president van de re-

publiek legde Generaal Evren 2 betekenisvolle bezoeken af, één aan de Confederatie van Turkse Arbeidsverenigingen en het andere aan de Confederatie van de Werkgeversunie (TISK). Bij die bezoeken drong de chef van de junta erop aan dat beide verenigingen zich zouden inzetten voor industriële vrede en hij benadrukte: "Er zullen nooit meer stakingen zijn zoals deze van vóór 12 september".

De voorzitter van TURK-IS, Sevket Yılmaz en zijn collega's verwelkomden Evren met veel enthousiasme en gaven hem een gouden schaal cadeau als dankbetuiging aan de militaire junta.

Anderzijds nam ICFTU op het einde van de vergadering van het uitvoerend comité, op 24-26 november in Brussel, een resolutie aan waarin de Turkse overheid gevraagd wordt alle opgesloten syndicalisten vrij te laten en een eind te maken aan de mishandeling van gevangenen, en vooral te stoppen met het groteske proces tegen DISK en zijn leiders.

Het Uitvoerend Comité besloot tevens een delegatie naar Turkije te zenden om de recente ontwikkelingen in Turkije ter plaatse te bestuderen.

IMMIGRATIE

De nieuwe Duitse regering maakte de maatregelen bekend die genomen zullen worden om het aantal buitenlandse arbeiders in het land te verminderen: Aanmoediging om naar het land van oorsprong terug te keren door middel van materiële stimulans, verbod om het land binnen te komen voor kinderen van migranten die ouder zijn dan 6 jaar en faciliteiten voor de naturalisatie. De nieuwe christen-liberale coalitie vormde een speciaal comité voor de voorbereiding van wetsvoorstellen.

Anderzijds besloten de Duitse autoriteiten 70.000 kandidaten voor politiek vluchteling uit Turkije, terug te zenden.

De eerste 10 maanden van 1982 keerden reeds 7702 Turkse arbeiders terug naar hun land wegens de golf van xenofobie in Duitsland.

RACISTISCHE AANVALLEN

5.10: een Turks koffiehuis in Gent (België) werd aangevallen door racisten en een jong Turks arbeider, Veli Kahraman, werd verlamd door een kogel. Naar aanleiding van dit incident gingen Turkse arbeiders in staking uit protest tegen racistische aanvallen.

7.10: Cemile Cakir, 19, dochter van een Turks mijnwerker pleegde in Gladbeck (BRD) zelfmoord.

16.10: Een Turkse vrouw, Yasemi Yılmaz zou in Usingen, West-Duitsland, spoorloos verdwenen zijn.

22.10: Een Nederlands blad, Panorama, publiceerde een enquête die uitwees dat 39 p.c. van de Nederlandse bevolking voor de repatriëring van alle buitenlandse arbeiders is terwijl 15 procent deze maatregel alleen wil toepassen voor werkloze vreemdelingen.

23.10: in Berdolendorf, West-Duitsland, pleegde Bilal Durmaz, een 45-jarig Turks arbeider zelfmoord door in het kanaal te springen. Hij klaagde over de vernederende behandeling door Duitse racisten.

23.10: In het station van Arnhem, Nederland, werd het lijk gevonden van een 30-jarig Turks arbeider.

28.10: Een 17-jarig Turks meisje verdween in Berlijn.

28.10: Een racistische Duitse groep overviel een Turkse club in Bad Hamburg en sloeg de ruiten kapot.

31.10: een 15-jarige Turkse jongen verdween in Berlijn.

31.10: In Königswinter, West-Duitsland, overvielen zowat 50 Duitsers een Turkse club en sloegen de klanten.

10.11: In München/Mainberg werd een Turkse moskee in brand gestoken.

10.11: een Turks arbeider, Hasan Fikri Kosan stak zichzelf in brand in Hamburg.

13.11: In Gelsenkirchen (West-Duitsland) werd het lokaal van een Turkse arbeidersvereniging in brand gestoken. De bovenste flats van het gebouw werden bewoond door Turkse families. Vóór dit incident schilderden racisten een swastika op de deur van het lokaal.

23.11: In Neu Ulm ontplofte een tijdbom in een plaats waar 50 Turkse arbeiders berbleven.

24.11: In Wolfenbüttel, West-Duitsland, werd het huis van Ismail Bezci, een Turks arbeider, in brand gestoken; zijn vrouw en drie kinderen verloren het leven in de brand.

27.11: In Ulm werd het huis van een Turkse familie in brand gestoken.

23.11: Het gemeentebestuur van Schaarbeek (Brussel) besloot nieuwe belastingen op te leggen aan de immigrantenbevolking, voor de uitvoering van bepaalde administratieve formaliteiten.

26.11: Na de gemeentebesturen van Schaarbeek en Sint-Gillis besloot nu ook de burgemeester van Anderlecht geen nieuwe vreemdelingen meer in te schrijven.